

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: V. D. C., narozený X,
státní příslušník V. s. r.,
posledním známým pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců
Balková,

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. CPR-28006-5/ČJ-2024-930310-V277 ze dne
27. 5. 2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Řízení před soudem

1. Žalobce byl dne 5. 3. 2024 zajištěn za účelem správního vyhoštění, neboť v roce 2019, 2021 a 2023 neuposlechl rozhodnutí o správním vyhoštění a do roku 2024 pobýval na území

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

České republiky neoprávněně. bezprostředně před zajištěním byl policií zadržen při zásahu proti varnám pervitinu, ač byl v roce 2021 soudně trestán pro drogový delikt.

2. Následně žalobce podal žádost o propuštění ze zajištění s tím, že v jeho případě je možné užít mírnějších prostředků: na území státu má sestru, se kterou má hluboký citový vztah, který je zajištěním před provedením vyhoštění narušen. Důvodem pro zajištění nemůže být jen to, že žalobce nemá na území státu hlášenou adresu, protože tu nemá z vyhošťovaných osob nikdo (nejsou totiž oprávněny k pobytu). Žalobce má fakticky možnost pobývat na konkrétní adrese, na níž by plnil povinnosti spojené s mírnějšími opatřeními.
3. Naříkaným rozhodnutím žalovaná žalobce ze zajištění nepropustila. Zdůraznila, že okolnosti pobytu žalobce na území státu vypovídají o jeho dlouhodobé neochotě dodržovat pravidla pro pobyt cizinců (drogová trestná činnost, zajištění při akci proti varnám pervitinu, dvojí neuposlechnutí správního vyhoštění). Žalobci tedy nelze věřit. Jde-li pak o mírnější opatření, žalobce na označené adrese nepřebíral poštu a nebyl schopen prokázat, že se na adrese bude fakticky zdržovat. Žalobce nebyl schopen si zajistit ani náhradní cestovní doklad za účelem přípravy svého vycestování. Sestra žalobce pak je dospělá a soběstačná osoba, odloučení žalobce od ní nelze považovat za pádný důvod pro propuštění ze zajištění.

II. Řízení před soudem

4. Proti rozhodnutí žalované o nepropuštění ze zajištění žalobce brojil žalobou. V žalobě namítl, že žalovaný dostatečně nezhodnotil konkrétní okolnosti jeho případu. Žalovaná opakovaně zdůraznila pouze skutečnosti z minulosti svědčící v neprospěch žalobce, nijak blíže neodůvodnila, že by žalobce nadále nehodlal respektovat státní orgány. Uložený trest žalobce vykonal a další protiprávní činnost sama o sobě není důvodem k zajištění. Úvahy o nepřebírání pošty jsou svévolné – zákon nestanoví podmínku přebírání pošty či označené schránky. Rozhodné je jediné to, zda žalobce bude přítomen pro účely pobytové kontroly. Žalobce by nepochybně dodržoval veškerá omezení spojení s mírnějšími opatřeními, protože jej již příliš poznamenala doba omezení na osobní svobodě. Nemožnost stýkat se se sestrou žalobce považuje za hluboké osobní neštěstí. Celkově pak žalobce přivykl životu v ČR, takže mu zajištění působí újmu. Dále pak žalobce namítl, že žalovaná rozhodla o prodloužení zajištění o 90 dnů, aniž by bylo zřejmé proč. S prodlužující se dobou zajištění musí být rozhodnutí o prodloužení zajištění odůvodňováno stále pečlivěji, neboť se zásah do jeho práv stále prohlubuje. Žalobce nepáchal žádnou trestnou ani jinou protiprávní činnost, která by svědčila o jeho nebezpečnosti.
5. Žalovaná považovala žalobu za nedůvodnou. Konstatovala, že žalobce jen rozvedl důvody, pro které se domáhal propuštění ze zajištění. Tyto důvody žalovaná dostatečně vypořádala.

III. Posouzení věci

6. Žaloba není důvodná. Žalovaná správně konstatovala, že s ohledem na okolnosti případu žalobce, zejména jednotlivá zjištění o porušování pravidel pro pobyt cizinců, nepřichází do úvahy žádné mírnější opatření než samotné zajištění.
7. Protože rozhodnutí žalované řeší všechny rozhodné otázky po právu, věcně přiléhavě a úplně, soud na jeho odůvodnění odkazuje. Nad rámec toho lze pouze zdůraznit:
8. Podle § 129a odst. 1 zákona po pobytu cizinců je cizinec oprávněn podat policii žádost

o propuštění ze zařízení, ve které je *povinen uvést veškeré rozhodné skutečnosti, kterých se dovolává a označit důkazy*. Policie cizince nevyzývá k odstranění vad žádosti. Policie zkoumá, zda trvají důvody, pro které byl cizinec zajištěn, popřípadě pro které byla doba zajištění prodloužena, nebo zda jsou splněny podmínky pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování.

9. Žalovaná v souzené věci tyto požadavky splnila.

Trvání důvodů zajištění

10. Žalobce byl zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Tuto skutečnost žalovaná dovodila z toho, že žalobce neuposlechl rozhodnutí o správním vyhoštění z roku 2021 a 2023 a stále setrvává na území ČR.
11. V napadeném rozhodnutí žalovaná dospěla ke správnému závěru, že okolnosti případu se nijak nezměnily. Z povahy věci žalobce stále nevycestoval z ČR v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Toto jednání je o to závažnější, že žalobci bylo správním vyhoštění uloženo již třikrát, žalobce tedy nepochybně již ví, co se od něj očekávalo
12. Důvod zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců tedy stále trval.
13. Vedle toho pak soud konstatuje, že v okolnostech případu žalobce je dán i důvod podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy že existuje nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná naplnění tohoto důvodu ve svém rozhodnutí materiálně popsala, byť na tom formálně nezaložila důvody svého rozhodnutí. Jak totiž žalovaná správně uvedla k nemožnosti uplatnění mírnějších zvláštních opatření, z jednání žalobce je zjevné, že nehodlá opustit území ČR a nebude spolupracovat v řízení o vyhoštění.

Neuplatnění mírnějších opatření

14. Důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, plyne zejména z toho, že žalobce opakovaně neuposlechl dřívějších rozhodnutí o vyhoštění a nadto byl zadržen při policejní akci směřující proti varnám pervitinu, byť byl již dříve trestán pro drogovou trestnou činnost. Již jen tato zjištění vypovídají o tom, že žalobce nerespektuje své právní povinnosti a nehodlá se poučit z negativních následků této protiprávní činnosti.
15. Podložená obava, že uložení mírnějšího zvláštního opatření by v případě žalobce nemuselo splnit svůj účel, již sama o sobě odůvodňuje jeho neuplatnění. Žalobce nemusí dostat příležitost mařit správním vyhoštění (srov. § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců; z mnohých srov. odst. 55–56 rozsudku NSS č. j. 5 Azs 107/2020-46 ze dne 25. 6. 2020, přiměřeně pak usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 5 Azs 20/2016-38 ze dne 28. 2. 2017, č. 3559/2017 Sb. NSS, odst. 37). Tím spíše, že v tomto případě by to byla další, již čtvrtá příležitost vyhoštění mařit.
16. K jednotlivým tvrzením žalobce tak lze uvést, že důvodem neuplatnění mírnějšího opatření bylo to, že žalobce na označené adrese již dříve ztěžoval průběh řízení o vyhoštění a nelze zajistit, že se žalobce na této adrese bude zdržovat. Neoznačení poštovní schránky tedy nebylo důvodem úvah žalované, ale pouze ilustrativní popisem jednoho ze způsobů, jakým žalobce může mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

17. Existence rodinného vztahu se sestrou nijak nezajišťuje, že žalobce bude v řízení o vyhoštění spolupracovat. To samé platí pro zálibu žalobce ve svobodném životu na území ČR. Právě naopak, žalobce může být v pokušení svůj pobyt na území státu protiprávně prodloužit.
18. Závěrečné tvrzení žalobce o tom, že nepáchal žádnou trestnou ani jinou protiprávní činnost, která by svědčila o jeho nebezpečnosti, pak už vůbec nesouvisí s okolnostmi jeho případu. Žalobce je trestaný drogový delikvent, kterému byla uložena tři správní vyhoštění. Žalobce tedy *páchal trestnou i jinou protiprávní činnost, která zjevně svědčí o jeho nebezpečnosti* pro veřejný pořádek v ČR.

Nepřezkoumatelnost doby prodloužení zajištění

19. Žalobce namítal, že žalovaná naříkaným rozhodnutím nepřezkoumatelně prodloužila dobu jeho zajištění o 90 dnů.
20. K tomu je předně třeba uvést, že žalovaná naříkaným rozhodnutím dobu zajištění *vůbec neprodlužovala*, neboť nejde o rozhodnutí o prodloužení zajištění. Jde rozhodnutí o žádosti o propuštění ze zajištění. Obsahově se pak nynější rozhodnutí žalované k době (prodloužení) zajištění vůbec nevyjadřuje. Argumentace žalobce se tedy mívá s rozhodovacími důvody napadeného rozhodnutí
21. Nicméně podle závěrů rozsudku Soudního dvora EU ve věcech C-704/20 a C-39/21 Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid ze dne 8. 11. 2022 se krajský soud nemůže omezit na přezkum zákonnosti rozhodnutí o zajištění v mezích žalobních bodů. Musí přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem.
22. Soud tak zvážil, zda v řízení o žalobě proti rozhodnutí o žádosti o propuštění ze zajištění hodnotit dobu zajištění z úřední povinnosti a do jaké míry. Východiskem úvah soudu je, že otázku doby zajištění by bylo možno hodnotit z úřední povinnosti, pokud by byla předmětem soudního přezkumu.
23. Nynější řízení je řízením o (přezkumu) zákonnosti omezení osobní svobody ve smyslu čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Předmětem přezkumu je především *samotné zajištění*. Změna okolností nastala po rozhodnutí o *zajištění* nemusí podléhat soudnímu přezkumu v této fázi; postačí, že žalobce může požádat o propuštění ze zajištění, resp. úpravu poměrů v zajištění – i to dostačuje požadavku účinného přezkumu v rozumných intervalech (srov. rozsudek ESLP ve věci č. 38822/97 Shiskov proti Bulharsku ze dne 9. 1. 2003, odst. 88 a 89).
24. Totéž lze dovodit z čl. 15 odst. 1, 3 a 4 směrnice 2008/115. Podle ní musí být zajištění v každém případě přezkoumáváno v přiměřených časových odstupech na žádost dotčeného státního příslušníka třetí země nebo z moci úřední. V případě dlouhodobého zajištění podléhá tento přezkum soudnímu dohledu. Ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat nebo že přestaly existovat podmínky pro zajištění uvedené v odstavci 1, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna.
25. Lze tedy učinit pracovní závěr, že předmětem řízení v úzkém smyslu je konkrétní správní rozhodnutí napadené žalobou (§ 65, § 71 odst. 1 s. ř. s.). V širším smyslu je pak předmětem řízení samotné omezení osobní svobody, tedy to, *zda trvají podmínky po zajištění*.
26. To je pro postup soudu určující: dobu zajištění není důvod řešit, pokud není předmětem

řízení.

27. V případě žalobce doba zajištění ani její prodloužení nebyly předmětem řízení před žalovanou. Naříkané rozhodnutí ve svém výroku totiž dobu zajištění a její případné prodloužení vůbec neřeší. Totéž platí pro odůvodnění tohoto rozhodnutí. Doba zajištění tudíž nemůže být předmětem řízení (v úzkém smyslu) ani před soudem.
28. Předmětem řízení v širším smyslu může být doba zajištění jen v rozsahu trvání důvodů pro zajištění. To odpovídá kontrolní roli soudu při ochraně osobní svobody, jak ji předvídá čl. 5 odst. 4 Úmluvy i čl. 15 odst. 3, 4 směrnice 2008/115.
29. Oproti tomu předmětem řízení v souzené věci nemohou být otázky doby zajištění, které byly řešeny jiným správním rozhodnutím (a mohly být ve vztahu k tomuto rozhodnutí samostatně přezkoumány soudem). Soud se proto nemůže nezabývat tím, zda doba zajištění či jeho prodloužení byla stanovena prvotním rozhodnutím o zajištění bez patřičného odůvodnění nebo jako příliš dlouhá. Podrobit přezkumu úvahy žalovaná době zajištění vyjádřené v jiném rozhodnutí (o prvotním zajištění, o prodloužení doby zajištění), by znamenalo překročení předmětu řízení i překročení role soudu při rozhodování o tom, *zda jsou stále dány důvody pro zajištění*. Posuzuje-li soud, zda jsou stále dány důvody pro zajištění, tak jako v nynějším řízení, rozhoduje jen o tom, zda je zajištění *aktuálně po právu*. Nerozhoduje o tom, zda bude po právu po celou dobu jeho stanoveného trvání, jako by tomu bylo v případě přezkumu rozhodnutí přímo stanovícího dobu zajištění ve výroku i jeho odůvodnění.
30. Soud tedy z uvedených důvodů podrobil svému přezkumu jen to, zda v době rozhodování žalované trvaly důvody pro zajištění a zda zajištění jako takové nebylo již příliš dlouhé.
31. Z toho pohledu žádnou nezákonnost rozhodnutí žalované ani samotného zajištění neshledal. Žalobce byl dosud zajištěn po dobu 85 dní (ke dni rozhodnutí žalované). Z obsahu spisu neplyne, že by příprava vyhoštění žalobce nebyla prováděna dostatečně svědomitě, popřípadě, že by jednotlivé úkony byly nepřiměřeně dlouhé ve vztahu k okolnostem případu. Celková doba dosavadního zajištění pak také nevzbuzuje pochybnosti. To platí tím spíše, že žalobce nic konkrétního netvrdil proti tomuto náhledu.

IV. Závěr

32. Z uvedených důvodů žalovaná posoudila rozhodné právní otázky správně a její rozhodnutí netrpí ani žádnou vadou řízení. Soud tak žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
33. Soud nerozhodoval o odkladném účinku žaloby, neboť to nebylo účelné s přihlédnutím ke skutkovým okolnostem případu, tvrzením žalobce a krátké zákonné lhůtě pro rozhodnutí. V obdobném procesní situaci může být odkladný účinek přiznán jen zcela výjimečně tehdy, kdy okolnosti případu odůvodňují faktické propuštění ze zajištění (srov. usnesení NSS č. j. 9 As 130/2011-71 ze dne 19. 11. 2011, č. j. 4 Azs 276/2023-34 ze dne 28. 8. 2023; rozsudek KS v Plzni č. j. 35 A 4/2023-38 ze dne 28. 11. 2023 a řadu dalších rozhodnutí zdejšího soudu z poslední doby). V konkrétních okolnostech věci pak soud neshledal potřebu jakékoliv dočasné úpravy poměrů, neboť žalobce neuvedl žádné konkrétní okolnosti jeho pobytu v zařízení pro zajištění cizinců. Za toho stavu žalobce neosvědčil jako pravděpodobné, že v tomto zařízení hrozí nějaká újma. Protože nebyly dány důvody pro dočasnou úpravu poměrů, soud s ohledem na krátkou lhůtu pro rozhodnutí ve věci samé nerozhodoval o odkladném účinku samostatným výrokem a

rovnou rozhodl o žalobě společně se sdělením důvodů vztahujícím se k odkladnému účinku [srov. nález sp. zn. III. ÚS 3425/16 ze dne 23. 8. 2017 (N 154/86 SbNU 563)].

34. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšné žalované nevznikly žádné účelné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první *a contrario* s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 8. července 2024

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce